

LBRIS

We know
books.
Helene N.

Obsesia

Volumul III

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

*De ce oamenii uită, uneori,
să fie fericiți?*

BOOKZONE

Prolog

Povestea vieții mele nu fusese încă scrisă. Deși părea că trăisem două vieți, ele reprezentau doar două capitole diferite dintr-un singur scenariu, în care eu nici măcar nu fusesem personajul principal.

Aș fi spus că totul a început cu apariția lui Ewan în viața mea. Aș fi crezut că acela a fost momentul în care eu m-am schimbat și mi-am dorit să fiu mai mult. Cumva, nu fusesem departe de adevăr, dar mă înșelasem într-o singură privință.

Povestea mea a început cu șase ani în urmă, în acea tabără care mi-a devenit blestem. Lecția mi-a fost predată încă de atunci, dar am eșuat și i-am căzut pradă.

Să o numesc karma?

Destin?

Inconștiență?

Poate niciuna sau toate trei.

Un lucru mi-a fost cert, totuși.

Povestea mea a avut un singur început.

Iar el s-a numit John White...

PARTEA I

De ce ne rănesc oamenii?

De ce îi lăsăm să ne rănească?

De ce oamenii nu știu să iubească?

De ce nu îi putem învăța noi să o facă?

De ce sunt răi oamenii?

De ce nu îi putem învăța să fie buni?

De ce ajungem să iubim?

De ce existăm, dar uităm să trăim?

De ce vedem prima dată partea rea din oameni?

De ce simțim că nu suntem destul și ne comparăm cu
alte persoane?

De ce trebuie să suferim ca mai apoi să fim fericiți?

De ce suntem tentați să îi judecăm pe ceilalți?

De ce, orice am face, nu-i mulțumim pe alții?

De ce oamenii buni se schimbă?

De ce iubim oamenii care ne fac rău?

Capitolul 1

Din ce suntem făcuți noi, oamenii? Doar din oase, piele, țesut și celule? Nu avem oare și un gram de iubire, care ne ține la un loc?

Cele mai importante lecții ni le oferă iubirea, nu? Din iubire ne naștem? Din iubire trăim? Tot din iubire murim? Este ea acea luptă pe care trebuie să o ducem întreaga viață?

De ce ne pierdem și pe noi înșine atunci când rămânem fără oameni în jurul nostru? De ce nu putem funcționa singuri și avem mereu nevoie de sprijin?

Timp de doi ani, mi-am ignorat amintirile. Le-am pus deoparte, împreună cu toate gândurile și toate sentimentele. De multe ori, am refuzat să le readuc la suprafață. Tocmai din acest motiv, mi-a fost destul de greu să gestionez totul cu indiferență. Nu mă puteam schimba peste noapte, chiar dacă trecuse mult timp. Inima mea era aceeași și cumva simțea totul și mai profund.

Mi-am dorit să fiu salvată de umbrele trecutului, însă eram conștientă că nimeni nu mă putea ajuta. Mă pierdusem prea mult pe mine însămi, ca să pot fi găsită atât de ușor de către ceilalți.

Mulți ar spune că mă comport doar ca o victimă, că e felul meu de a fi. Din perspectiva unora, am fost doar o persoană care s-a plâns și nu a făcut nimic pentru a se schimba pe ea însăși sau perspectiva celorlalți.

Îmi pare rău de acei oameni, dar mă și bucur pentru ei, căci asta înseamnă că nu au cunoscut niciodată durerea mea. Nu au fost în pielea mea, în gândurile mele profunde sau în sufletul meu, pentru a înțelege în totalitate tot ce am simțit.

Totuși, îmi pare rău de ei doar pentru că această gândire îi va face să fie indiferenți dacă vreodată o vor întâlni pe vechea Esmay în viața lor. Nu îi vor acorda atenție, nu vor ști ce să facă în fața sufletului ei. Nu vor ști ce răni o dor, ce i se ascunde pe sub pielea rănită. Nu vor putea să vadă dincolo de aparențe, ci doar vor gândi că singura cauză a problemelor sale este ea însăși. Se vor înșela amarnic, dar își vor vedea în continuare de drum. Pentru că, până la urmă, viața în sine e un război continuu și nu ar trebui să ai timp să te gândești și la alții, nu?

Așa o fi?

Tocmai de aceea îmi pare rău de acest gen de oameni. Pentru mine, ei sunt o proiecție a lui Esmay și mi-ar plăcea să îi ajut la rândul meu. Mi-aș dori să le arăt, să îi fac să simtă cu adevărat răutatea, cuvintele dure, privirile răutăcioase. Cred că doar așa ar putea înțelege și ar acorda o șansă unui astfel de om rănit.

Într-adevăr, avem o viață. Scurtă, prețioasă, tumultuoasă. Dar parcă ar putea fi și mai dulce, mai liniștită dacă am încerca să fim mai buni, mai înțelegători, dacă am încerca să oferim ajutorul nostru chiar și atunci când nu este cerut.

Ar putea fi, nu?

În ciuda durerii din suflet, mi-am dorit pentru o clipă să pot șterge tot cu buretele. Mi-am dorit un nou început, chiar dacă drumul până la el a fost unul anevoios, chiar dacă am suferit și nu am trăit cu adevărat.

Totuși, nu puteam să mă mint prea mult timp. E adevărat că unii oameni merită o a doua șansă, dar cum poți să le-o oferi când ei nici măcar nu ți-o cer?

De ce am continuat să-mi intersectez viața cu a lor? Era destul de dureros să îi văd pe toți cum își continuaseră viețile, în timp ce eu încă eram blocată în trecut. Fericirea lor ar fi trebuit să-mi aducă nefericire. În schimb, mă bucuram.

O făceam doar pentru că puteam învăța ceva din lecția lor, chiar dacă nu era cea mai bună. Trebuia să îmi văd și eu de viața mea, să privesc doar înainte și să nu-mi mai pese de nimic altceva sau de nimeni altcineva.

În definitiv, viața ar trebui să fie despre iertare, nu? Nimeni nu este perfect. Cu toții greșim. Ar trebui să fie despre vindecare, despre iertare, despre a doua șansă.

Dacă eu îmi doream să o merit, trebuia la rândul meu să le ofer și lor acest privilegiu. Trebuia să fug de trecut, chiar dacă îmi bloca viitorul.

Era normal să am gânduri și sentimente contradictorii, să reacționez și să gândesc impulsiv? Am tot așteptat în ultimii doi ani o zi în care să doară mai puțin. O zi în care să pot spune că a meritat să le simt răutatea. Timpul meu a stat de multe ori în loc, pentru că durerea nu s-a diminuat, chiar dacă rănilor mi-au devenit cicatrice. Chiar dacă în unele momente am fost cuprinsă de încredere și am căpătat o putere străină, oricât de mult mi-am dorit să nu mai simt nimic, emprenta lor a devenit eternă.

În toată goana mea după salvare, am pierdut doi ani importanți. Și, împreună cu ei, am pierdut esența realității din jurul meu.

Capitolul 2

— Am crezut că îți amintești...

— Mai există un alt treilea frate Kayson? Viața asta chiar își bate joc de mine?

Am vorbit amândoi în același timp.

În acel moment crucial, mi-am dat seama că nu fusesem niciodată pregătită pentru a înfrunța realitatea.

— Despre ce vorbești? m-a întrebat și mai confuz.

— Dar tu despre ce vorbești?

— De unde știi de tabără?

Vocea îi era lipsită de orice emoție, iar acest lucru nu-mi plăcea deloc. Nici nu mai știam pe cine uram mai mult. Pe mine, pentru că mă deranja indiferența lui sau pe el, pentru că se schimbase brusc într-un timp atât de scurt?

— Mai există un frate?

— Ai înțeles greșit.

Cu o zi în urmă, îmi furase un sărut, iar apoi l-am implorat să mă lase să-i arăt toate secretele mele. Cumva, sfârșisem prin a-l săruta din nou, de bunăvoie și rugându-l să fie psihologul meu și să mă ajute. Toată nebunia s-a transformat într-un haos de neoprit, iar la finalul lui am ajuns în același punct mort.

John White.

Totul se învârtea în jurul său și nici măcar nu mi-am dat seama până atunci.

— Ce ar trebui să îmi amintesc?

— Nu m-am exprimat cum trebuie.

Era prea târziu să îl mai cred. Mi-a fost clar că mințea sau ascundea ceva.

— Răspunde-mi la întrebare, nu mai ocoli răspunsul, l-am rugat.

— Nici tu nu îmi răspunzi la multe întrebări.

— OK, am spus înfrântă.

Trebuia să îi ofer partea mea, pentru a primi ceva la schimb din partea lui.

— Știi despre tabără de la Esmay, am continuat.

Răspunsul meu l-a făcut să se relaxeze și să respire ușurat. A dat să spună ceva, însă ne-am întors amândoi spre un Luke aproape adormit care abia vedea pe unde mergea. Nu cred că i-am fi observat totuși prezența, dacă nu s-ar fi lovit de spătarul unui scaun.

— Nu mă băgați în seamă, doar îmi este sete.

— Am terminat discuția oricum, a spus Asher hotărât.

— Nu am terminat nimic, am sărit imediat, ignorându-mi fratele.

— Sierra...

Mi-a accentuat numele pe un ton atât de dur, de parcă ar fi știut că era o minciună. Că eu eram o minciună.

— Să nu îndrăznești să pleci! am strigat imediat ce a pornit spre ușă.

— Când o să fii pregătită să îmi spui adevărul, voi fi dispus să ascult și să vorbesc la rândul meu.

Am înghețat sub privirea lui pătrunzătoare.

— Ce ar trebui să-mi amintesc? Ce naiba se întâmplă?

— Poți încerca să fugi de realitate, dar amândoi știm că nu o poți evita la nesfârșit.

Avea același ton dur și superior, care mă scotea din minți. Am încercat să îmi dau seama ce aș fi putut să fac. Să urlu la el sau să-l înjur calmă? Probabil niciuna dintre variante nu ar fi fost potrivită, dar reușise să mă enerveze mult prea tare ca să nu fac nimic.

— Asta ce vrea să însemne? l-am întrebat și m-am ținut după el.

M-am simțit de parcă aș fi căzut într-o capcană a vieții. Ochii mei îi căutau cu teamă și disperare pe ai săi, însă el doar m-a ignorat.

— Dă-ți seama singură, mi-a spus înainte să iasă din casă și să închidă ușa în urma lui.

Toată curiozitatea mea s-a transformat în panică. Cred că doar așa mai puteam descrie tot ce simțeam. Îmi era frică de Asher și de adevărul cu care venea la pachet.

— S-au încins spiritele? Unde-i Ewan? Și ce caută Asher aici?

— Nu acum, Luke! m-am răstit nervoasă.

Fratele meu era o sursă de informații de care chiar aveam nevoie, dar nu îi puteam face față atunci. Nu când totul se întorsese împotriva mea și în doar câteva minute ajunsese într-o situație confuză și ciudată.

După patru zile de stres, de împins până la limită, după reîntâlnirea cu toți ceilalți, după adevărul lui Luke, după comportamentul ciudat al lui Ewan, după apariția forțată a lui Asher în viața mea, până la toată ceața care mă acaparase cu totul, acea zi părea a fi un sfârșit. Ca o ultimă picătură care îmi umpluse paharul. Ca o ultimă bătaie a inimii mele. Ca un ultim gând rațional.

M-am întors în camera mea, unde Sierra încerca să adoarmă la loc. Am găsit-o butonând telefonul și m-am întins lângă ea.

Am încercat să îi derulez la foc rapid tot ce s-a întâmplat, dar privirea ei derutată m-a făcut să mă opresc. Era nedrept să o supun aceluiași stres și să profit de prietenia ei, dar efectiv nu aveam încredere în nimeni altcineva. Durerea a fost cea care ne-a adus mai aproape. Dezamăgirile ne-au unit, iar tristețea ne-a făcut să ne mai acordăm o șansă una celeilalte.

— Va trebui să îmi explici exact ca unor proști, te rog.

— De unde nu ai înțeles?

— De la început, te rog.

— Ewan mi-a spus că apucăturile lui Asher îl încadrează în categoria oamenilor nebuni.

— Asta după ce Luke i-a spus să te lase în pace, m-a completat încercând să își aducă aminte discuția avută cu puțin timp în urmă.

— Exact. Apoi a venit Asher.

— Și te-a sărutat, a intervenit din nou.

— Doar asta ai reținut?

— Esențialul, Esm. Doar esențialul! a vorbit râzând.

— Iar după ce l-am sărutat și am pomenit despre tabără, mi-a spus că a crezut că îmi amintesc. Asta după ce a spus cea mai ciudată chestie.

— Că fratele lui mergea în acele tabere.

— Exact! am spus, încântată că ne aflam pe aceeași lungime de undă.

— M-am gândit că te va da peste cap Asher, însă nu e atât de grav pe cât credeam.

— Este fratele lui. Nu aș putea niciodată să...

— Nu era aici cu doi ani în urmă, nu? Nu te cunoștea, nu îl cunoșteai.

— Mi-a spus că fratele lui mergea în acele tabere, am repetat. Părea sincer, Sierra. Dacă Ewan este într-adevăr John White? Dacă el este acel băiat pe care l-am plăcut cu șase ani în urmă? Dacă el este cel de care mi-am bătut joc? Dacă...

Și atunci am făcut toate conexiunile. Mi-am amintit de prima zi în care l-am cunoscut pe Ewan. Mi-am amintit de momentul în care m-a ajutat cu ochelarii când toți ceilalți râdeau de mine, la fel ca în tabără, când eu am făcut același lucru pentru el. Din prima zi mi-a știut numele. L-a păcălit pe Luke pentru a se apropia de mine. Mi-a spus că nu kilogramele ne definesc ca oameni. Mi-a spus că știe prin ce trec și cum mă simt. Apoi m-a ajutat de atâtea ori doar pentru a se răzbuna pe mine pentru ceea ce i-am făcut cu mulți ani în urmă.

— Ești bine? Te-ai albit la față.

— Dumnezeu, Sierra! El este!

Am simțit cum rămân fără aer. Camera a început să se învârtă cu mine, iar lipsa oxigenului mi-a declanșat o amețeață cumplită.

— Crezi că Ewan este John? Crezi că fratele lui știe asta?

Am încercat să mă agăț de vocea ei și să îmi controlez gurile mici de aer.

— Atunci la ce crezi că s-a referit? am continuat cu teamă. Oare s-a prins și de minciuna noastră? Dar cum? Nici măcar nu-l cunosc. Și de ce am impresia că toată lumea îmi ascunde ceva?

— Totuși, ești sigură că nu l-ai văzut niciodată?

— Am vorbit o singură dată cu el la telefon, când o meditam pe Leah. A fost un schimb banal de replici și nimic mai mult. Cred că mi-aș fi amintit de el.

— Poate că ar trebui să vorbim cu sora lui atunci?

— Cu Leah? Nici nu știu ce să mai spun. Ar putea fi o soluție, însă...

— Nu ați fost prietene?

— Nu știu, stau și mă gândesc dacă într-adevăr am fost sau nu. Sau dacă totul mai are vreun rost.

— Nu începe, te rog.

— Serios, îmi este teamă de ce aș putea afla.

— Cred că îți datorezi măcar atât. Dacă nu ție de acum, lui Esmay din trecut, da. Ea merită să afle adevărul, nu? Altfel nu veneam aici.

— Bănuiesc că da. Totuși, are sens pentru tine? De ce totul se rezumă la John White? Dacă inițial am crezut că este Asher, acum mă îndoiesc. Dar să fie într-adevăr Ewan? Doamne, aș muri!

Sierra a părut dezorientată. Era evident că nu înțelegea mai nimic, din moment ce nici eu nu reușeam să o fac.

— În primul rând, dacă oamenii au o problemă cu tine, este doar vina lor. Nu înseamnă că tu ești vinovată

cu ceva. Ei sunt cei defecti, speriați și neîncrezători. Câți ani aveai în acea tabără?

— Dar dacă totuși este el? Dacă în tot acest timp a știut cine sunt? Dacă în trecut...

Gândurile mele au trecut de granița dintre nebunie și discernământ. Deși nu reușeam să deslușesc acest mister, refuzam cu desăvârșire să cred că Ewan ar fi putut fi John White. Cum puteam să îmi păstrez calmul când totul din jurul meu se prăbușea?

Am stat în tăcere, una lângă alta, câteva minute bune, până când ea a îndrăznit să vorbească prima.

— Cum ne apropiem de Leah? Părea destul de ciudată când am văzut-o.

— Nu-i așa? Era o fată atât de veselă și energică înainte. Ceva s-a schimbat și nu doar cu ea. Toți sunt ciudați. Și e atât de frustrant!

— Știi că ți-am mai spus asta, dar ți-o repet. Poți lăsa acțiunile oamenilor să te schimbe sau să te distrugă într-un mod în care nu-ți dorești să fii schimbată sau distrusă.

M-am agățat de cuvintele ei, dar mi-a fost greu să le și accept.

— Viața mea pare doar o minciună acum, am șoptit.

— Știi că timpul vindecă orice, nu?

— Timpul doare, am corectat-o.

— Știi, dar cu timpul o să doară mai puțin. Doar ai învățat asta deja.

— Și ce fac până atunci?

— Aștepti. Îți îmbrățișezi durerea, o accepți, o suporti și aștepti. Ești invincibilă, ai uitat?

— Am atât de multe fisuri, încât nu cred că mă voi reîntregi vreodată.

— Amândouă avem, știi? Împreună suntem întregul perfect. Rezistente ca o stâncă! Te-am cunoscut când ți-a fost cel mai rău, Esmay. Nu te plac pentru că ești slabă și frumoasă, ci pentru că mi-ai arătat cât de puternică poți fi.

Sierra era singura persoană din lume care știa că orice cuvânt răutăcios lasă răni invizibile, dar adânci. Era singura care știa cum să mă readucă pe drumul cel bun.

— De cele mai multe ori, am impresia că îmi dai atât de multe sfaturi, iar eu nu fac nimic. Doar mă plâng.

— Credeam că am stabilit deja că eu sunt regina dramei. Eu mă plâng cel mai mult, dar tocmai pentru că nici măcar nu realizezi asta, mă faci să te iubesc și mai mult.

— Crezi că Lakewood mă schimbă? am întrebat-o cu teamă.

Nu-mi doream să mă transform în același dezastru. În momente ca acelea, mă uram cel mai tare. Și nu pentru cum eram, ci pentru ceea ce fusesem. Îmi uram naivitatea din trecut. Îmi uram caracterul slab, care le-a permis tuturor să facă orice din mine.

Cel mai probabil mă mințeam, spunându-mi că întoarcerea mea și timpul petrecut acasă aveau să-mi facă bine. Era o minciună nevinovată, dar periculoasă, dacă nu aveam grijă cu ea.

— Mă duc să vorbesc iar cu Luke, am spus hotărâtă și am sărit din pat, fără să mai aștept vreun răspuns din partea Sierrei.

— Mâncăm după? Te rog!

— Nu stau mult, mă întorc imediat cu ceva de mâncare, i-am spus și am ieșit din cameră.

Am regretat acel gând impulsiv când am bătut la ușa fratelui meu, dar merita să încerc să discut cu el. Relația noastră încă era incertă. În continuare nu îi puteam oferi toată încrederea mea, dar el era singura șansă de a afla câteva lucruri importante.

Nu e atât de ușor să capeți încredere în oamenii care te-au rănit. Puteam spune că e chiar imposibil să fac asta. Dar cum rămânea cu izbăvirea, totuși? Voiam să cred că eram acel om căruia îi plăcea să ofere o a doua șansă. În special singurului meu frate.

— Cutremur! l-am auzit după prima bătaie.

— Repede, salvează-ți neuronii!

O pernă mi-a aterizat direct în cap când am făcut primul pas înăuntru.

— Am meritat asta, i-am spus râzând.

L-am găsit în pat, cu o pungă de chipsuri în brațe.

— Pot să întreb ceva?

— Nu, nu îți dau porția mea de mâncare, mi-a răspuns.

— Știi, dacă ți-aș fi gustat umorul, viața mea ar fi fost mult mai ușoară. Totuși, când ai devenit atât de glumeț?

— Cred că imediat ce mi-am dat seama că viața a fost doar o glumă pentru mine, mi-a răspuns serios.

Am empatizat cu el, i-am înțeles cuvintele, dar mi-aș fi dorit ca el să fi trăit măcar o zi din viața mea.

— OK, ai zece secunde să mă întrebi ce vrei, a schimbat subiectul.

— Ce vrei la schimb pentru mai mult timp?

— Nu cred că ai ceva ce mi-aș putea dori.

A căzut pe gânduri și nu mi-a plăcut deloc expresia lui.

— De fapt...

— Îmi e frică, am spus râzând.

— Ai putea să o convingi pe prietena ta înfumurată să iasă cu mine?

M-a bufnit râsul și am îndrăznit să mă apropiu de el. Părea în toane bune, iar asta m-a relaxat.

— Nu ești capabil să o faci singur?

— Aș putea, dar mi-a spus ceva stupid despre nu știu ce cod al prieteniei.

— Luke, Sierra este...

— Complicată? m-a întrerupt citindu-mi gândurile.

Asta voiai să spui?

— Printre multe altele, da.

— Exact cum îmi place!

Fratele meu nu avea un istoric prea grozav la capitolul fete sau întâlniri, dar nu era problema mea. Totuși, am sperat ca ultimii doi ani să-l fi schimbat în bine.

— Răspunde-mi la întrebări și mai vedem, i-am spus.

— Bine, ai treizeci de secunde.

Nu am mai ținut cont de niciun filtru și efectiv am lăsat toate întrebările să se dezlănțuie.

— Cum te-ai împrietenit cu Ewan mai exact? Mai ții minte când mergeam în taberele de grași? Cum l-ai cunoscut pe Asher? Cum de ești prieten bun cu amândoi, din moment ce nu se înțeleg? De ce...

— Uau, stai așa! Ți-a expirat timpul!

— Nu fi nesimțit! am răspuns panicată.

— Nu știam că trebuie să-mi notez în vreun jurnal momentele în care îmi fac prieteni noi. Sunt destul de faimos, nu pot să fac față tuturor. Dar, ca să-ți ofer totuși un răspuns, din ce-mi amintesc, m-am împrietenit cu Ewan cu puțin timp înainte de... știi tu.

— Nu cred că știi.

— Înainte ca tu să pleci.

— Adică la începutul anului școlar?

— Cred că pe la sfârșitul verii sau ceva de genul.

— Și cum?

— Vorbesc cu pereții? Tocmai ce ți-am spus că sunt popular și că am mulți prieteni. Doar m-am trezit cu el la ușa mea și cam așa a început.

Acel detaliu îl știam deja de la el, așa că am forțat să aflu și mai mult.

— Așa brusc?

— Avem mulți prieteni în comun, bănuiesc.

Fratele meu părea destul de sincer, însă adevărul din spatele răspunsurilor sale mi se părea ciudat și încurcat. Nimic nu avea sens. Am revenit la aceeași întrebare. De ce Ewan m-ar fi mințit cu doi ani în urmă? Ce motive ar fi avut să mintă? Existau oare șanse ca el să fie John White? Țasta era secretul lui?